

го за мене и за тебе.“ (Мат. 31. 22—27. Марк. 2. 30—32. Лск. 2. 44—45.).

§. 36. *Иисусъ заръчва смиренномъдріето и поправенъето на заблуденыйтъ.*

Пакъ въ Капернаумъ ученицытъ, като пристигнахъ въ къщата, попытахъ Иисуса: „Кой ли е най голѣмъ въ царството небесно?“ А Иисусъ като исправи насрѣдъ едно дѣте, рече: „Който смири себе си, като туй дѣте, той е най голѣмыйтъ.“ — И защото тогазы прѣдложи Іоаннъ, че е възбранилъ на едного който испъждалъ діаволы съ името Иисусово, Иисусъ рече: „Не му забраняйте: защото който не е противъ насъ, той е съсъ насъ.“ — Подирь окайватъзи, които правятъ съблазны, и съвѣтува да отбѣгваме отъ съобщеніето на онѣзи които на принуждаватъ на злото, ако и да сѣ нуждны намъ като дѣсната ръка, и като десныйтъ кракъ, и като дѣсното око. А когато виждамы нѣкого заблуденъ, колкото малъкъ и да е, да не го прѣзирамы, както и той е дошълъ да намѣри загубената овца. Подирь узаконява какъ трѣба да поправямы заблуденытъ, и какъ да са обнасямы съ онѣзи които сѣ прѣгрѣшили намъ, и заповѣдва съгласіето. И понеже Петъръ го попыта, довольно ли е да прощава челоуѣкъ до седемъ пѣти на оногось който му е прѣгрѣшилъ, Иисусъ му казва, че и седемдесетъ и седмъ пѣти трѣба да му прощаваме, и прѣдлага притчата на лукавый слуга, който праведно са прѣдаде на мѣчителитъ; защото, като прие голѣма и много милость отъ господарьтъ си, той нито за малкото и ничтожното не помилва съслужительтъ си. (Мат. 18. 1.—Марк. 2. 33—50. Лск. 2. 46—50.).